

Sygn. akt IV K 523/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 czerwca 2017 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie w IV Wydziale Karnym w składzie :

Przewodniczący SSR Radosław Lorenc

Protokolant Alicja Wojciechowska

przy udziale oskarżyciela publicznego Zofii Mazuro

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 stycznia 2017 r., 21 marca 2017 r., 01 czerwca 2017 r. sprawy

J. W. (1)

s. J. i R.,

ur. (...) w I. (A.)

oskarżonego o to, że:

będąc zobowiązany jako prezes jednoosobowego zarządu Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością (...) z siedzibą w S., do prowadzenia spraw gospodarczych, w szczególności finansowych ww. Spółki, pełniąc obowiązki płatnika podatku dochodowego od osób fizycznych, działając w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, nie wpłacał na rachunek (...) Urzędu Skarbowego w S., zaliczek na ww. podatek w łącznej kwocie 30.295 zł, pobranych od należności wypłaconych osobom fizycznym z tytułu wynagrodzeń ze stosunku pracy za miesiące od stycznia do listopada 2008 r., miesiące od stycznia do grudnia 2009 r., od stycznia do grudnia 2010 r. oraz od stycznia do marca, za maj oraz od lipca do grudnia 2011 r., w terminach do dnia 20 miesiąca następującego po miesiącu, w którym pobrano zaliczkę, naruszając tym samym obowiązek określony w art. 42 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych,

to jest o czyn z **art. 77 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 9 § 3 kks**

o r z e k a

I uznaje oskarżonego J. W. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za przestępstwo to na podstawie art. 77 § 2 kks wymierza mu karę grzywny w wymiarze 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych po 70 (siedemdziesiąt) złotych każda stawka:

II na podstawie art. 24 § 1 kks za karę grzywny orzeczoną w punkcie I wyroku czyni się w całości odpowiedzialną posiłkowo (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ś. (KRS (...));

III na podstawie art. 627 kpk oraz art. 3 ust. 1 oraz art. 21 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym opłatę w wysokości 1.050 (jednego tysiąca pięćdziesięciu) złotych;

IV zasądza od Skarbu Państwa – Kasa Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie na rzecz adwokat Ł. F. z Kancelarii Adwokackiej w S. kwotę 1.151,28 złotych (jeden tysiąc sto pięćdziesiąt jeden złotych i dwadzieścia osiem groszy) tytułem kosztów nieopłaconej obrony udzielonej z urzędu J. W. (1), na które to koszty

składa się opłata za czynności adwokata z tytułu zastępstwa prawnego podwyższona o stawkę podatku od towarów i usług.

Sygn. akt IV K 523/15

UZASADNIENIE

Od dnia 16 maja 2005r. J. W. (1) jako prezes spółki (...) sp. z o.o. w S., będącej płatnikiem podatku dochodowego od osób fizycznych, zobowiązany był między innymi do prowadzenia spraw finansowych spółki, w tym do uiszczania właściwemu urzędowi skarbowemu pobranych zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych.

J. W. (1) na stałe mieszkał w Austrii i w związku z pełnieniem swoich obowiązków jako prezes wspomnianej spółki przyjeżdżał do Polski 2 razy w roku. Nie znał języka polskiego, w związku z czym korzystał z usług osoby władającej biegle językiem polskim i niemieckim.

Główną księgową spółki była Z. M. (2), z którą J. W. (1) zakończył współpracę z uwagi na podejrzenie przywłaszczenia przez nią pieniędzy spółki w wysokości 29 890, 00 zł, co miało mieć miejsce do 2007r. Pomimo tego w roku 2007 spółka osiągnęła dochód w wysokości 96 673, 17 zł.

Od roku 2007 prowadzeniem księgowości spółki zajmowała się A. K., która w latach 2008 – 2011 sporządzała deklaracje PIT – 4R i zajmowała się obliczaniem zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych spółki. Posiadała ona również upoważnienie do dysponowania środkami zgromadzonymi na rachunkach spółki, jednakże osobą decydującą w spółce o tym ile środków finansowych i na jaki cel przeznaczyć był J. W. (1).

Wykazane w deklaracjach podatkowych za wspomniany okres kwoty zaliczek zostały pobrane od wynagrodzeń pracowników, zatrudnionych w spółce. J. W. (1) zawsze był informowany przez A. K. o wysokości zobowiązań podatkowych przed upływem terminu ich płatności, głównie drogą elektroniczną poprzez wysyłane mu przez wyżej wymienioną dwa razy w miesiącu zestawienia zobowiązań spółki. A. K. informowała go ponadto osobiście o wysokości zaległości, jakie miała Spółka do zapłacenia.

We wspomnianym okresie spółka miała problemy finansowe związane między innymi z niewypłacalnością jej zagranicznych kontrahentów, jednakże prowadziła w tym czasie aktywnie działalność gospodarczą, osiągając zysk, a wynagrodzenia były pracownikom wypłacane.

Dowód;

- zeznania A. K., k. 191- 192, 448 – 450,
- zeznania K. C. (1), k. 304 – 305, 468,
- zeznania G. F., k. 306 – 308 (469),
- zeznania S. O., k. 308 – 309(469),
- zeznania G. M., k. 310 – 311(469),
- deklaracja roczna PIT-4R, k. 7 – 10, 13 – 14,
- akt notarialny, k. 16 -19,
- postanowienie, k. 32 – 33,,
- pełnomocnictwa, k. 27 -31,
- pismo i dokumenty z (...) Sp. z o.o., k. 141 – 149,

- wynik kontroli, k. 164 -168,
- protokół przyjęcia ustnego zawiadomienia o przestępstwie, k. 203 -207,
- pełnomocnictwo, k. 212,
- rozliczenie wystawionych faktur, k. 209 – 211,
- odpis z KRS, k. 298 -300,

Spółka pomimo potrącenia od wynagrodzeń pracowników zaliczek na ww. podatek za miesiące od stycznia do listopada 2008 r., od stycznia do grudnia 2009 r., od stycznia do grudnia 2010 r. oraz od stycznia do marca, za maj oraz od lipca do grudnia 2011 r. w łącznej kwocie 30.295 zł nie przekazała ich w ustawowym terminie na rachunek (...) Urzędu Skarbowego w S..

W związku z analizą wspomnianych zaległości, dokonaną w trakcie kontroli podatkowej, przeprowadzonej w (...) Sp. z o.o. wszczęto postępowanie karne-skarbowe przeciwko J. W. (1) jako prezesowi (...) sp. z o.o.

J. W. (1) był prawidłowo wzywany do osobistego stawiennictwa w (...) Urzędzie Skarbowym w charakterze podejrzanego, jednakże nie stawiał się na terminy przesłuchania. Wezwanie wysłano między innymi pod ostatni znany adres zamieszkania podejrzanego w Austrii, lecz jak się okazało, J. W. (1) wyprowadził się stamtąd, nie podając żadnego innego adresu swojego pobytu.

W związku z niemożnością ustalenia miejsca jego pobytu i przeprowadzenia czynności z udziałem J. W. (1), w dniu 27 marca 2012r. postanowiono w niniejszej sprawie zastosować postępowanie w stosunku do nieobecnych.

Dowód;

- dokumenty z (...) Urzędu Skarbowego, k. 3 – 6, 12, 47 – 57, 81 – 131, 223, 232, 239, 253, 275, 276 – 277, 312 – 322, 324,
- postanowienie, k. 288 - 289

Na dzień 1 czerwca 2017r. spółka z tytułu podatku dochodowego od osób fizycznych posiadała zaległości w kwocie 6 775, 00 zł (należność główna).

Dowód

- lista zaległości wraz z odsetkami, k. 466.

J. W. (2) ma 47 lat. Jest obywatelem Austrii, gdzie według ostatnich danych ma miejsce stałego zamieszkania. Dotychczas nie był karany w związku z popełnieniem przestępstw.

Dowód:

- akt notarialny, k. 16 -19,
- karta karna, k. 286.

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd oparł się na zeznaniach przesłuchanych w sprawie świadków i dokumentach, stanowiących materiał dowodowy zebrany w sprawie.

O tym, że oskarżony był osobą odpowiedzialną za terminowe i rzetelne regulowanie należności z tytułu podatku dochodowego od osób fizycznych i posiadał wiedzę na temat zobowiązań podatkowych spółki, w tym między innymi za okres objęty zarzutem i terminach ich płatności, świadczą między innymi zeznania A. K., które były logiczne,

rzeczowe i wewnętrznie, w związku z czym Sąd uznał je za wiarygodne w całej rozciągłości. Wskazała ona mianowicie, iż przedstawiała oskarżonemu, także w tłumaczeniu na język niemiecki informacje na temat wysokości tych zobowiązań podatkowych, które Spółka (...) miała zapłacić w danym miesiącu, przy czym J. W. (1) wiadomości z przedmiotowymi informacjami odbierał przed upływem terminu płatności poszczególnych zobowiązań podatkowych. W świetle jej zeznań ponadto oskarżony raz na dwa miesiące przekazywał środki na zapłatę zobowiązań finansowych spółki ze wskazaniem, które z tych zobowiązań ma zostać zapłacone najpierw i jego wolą było płacenie zobowiązań podatkowych w ostatniej kolejności, w związku z czym na ten cel brakowało już pieniędzy. Świadek wskazała wprawdzie na nieprawidłowości w prowadzeniu spraw księgowych przez poprzednią księgową spółki – (...), w tym przywłaszczenie przez nią należących do spółki środków finansowych, jak również niewypłacalność zagranicznych kontrahentów spółki, co niewątpliwie musiało mieć wpływ na kondycję finansową prowadzonego przez J. W. (1) przedsiębiorstwa, jednakże w aspekcie ustaleń dokonanych w trakcie kontroli podatkowej w (...) Sp. z o.o., wedle których spółka w okresie, dotyczącym niniejszego postępowania i tak osiągała dochody, na poziomie dużo większym, aniżeli kwota potencjalnie przywłaszczonych przez Z. M. (2) pieniędzy, teza, iż było to przyczyną zaległości podatkowych spółki, nie może się ostać. Jaj już wspomniano, spółka w analizowanym okresie prowadziła aktywną działalność gospodarczą, osiągając dochody, a mimo tego J. W. (1) zdecydował, by zaliczki na wspomniany podatek pobrane od wypłaconych pracownikom wynagrodzeń zostały rozdysponowane w inny sposób.

Wiarygodne były również zeznania K. C. (2), G. F., S. O. i G. M., którzy potwierdzili fakt swojego zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w (...) Sp. z o.o. w okresie objętym zarzutem, jak również, że tym okresie wypłacane im były wynagrodzenia tytułu świadczonej pracy.

Konstruując stan faktyczny Sąd oparł się również na dowodach z dokumentów, a w szczególności w postaci udostępnionych przez (...) Urząd Skarbowy w S. deklaracji PIT-4R za lata 2008 - 2011, zawierających kwoty podatku, jakie (...) Sp. z o.o., będąca płatnikiem podatku dochodowego swoich pracowników winna w ustawowym terminie przekazać na konto właściwego urzędu skarbowego. Były wśród nich także dokumenty dotyczące zadłużenia Spółki i jej sytuacji finansowej. Jako sporządzone rzetelnie, starannie i zgodnie z obowiązującymi przepisami, zasługiwały na przyznanie im waloru wiarygodności.

Czyn, którego sprawstwo przypisano oskarżonemu stypizowany jest w art. 77 § 2 kks. Dopuszcza się go płatnik lub inkasent, który pobranego podatku nie wpłaca w terminie na rzecz właściwego organu. „Pobranie” przez płatnika od podatnika kwot zobowiązania podatkowego nie musi polegać na fizycznym przejęciu od podatnika określonej kwoty stanowiącej część tzw. wynagrodzenia brutto podatnika, gdyż pracodawca, jako płatnik zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych, nie dokonuje wypłaty pracownikowi kwoty wynagrodzenia brutto i nie odbiera mu następnie kwoty stanowiącej zaliczkę na podatek dochodowy od osób fizycznych. Przez "pobranie kwot zobowiązania podatkowego" należy rozumieć czynność techniczną polegającą na potrąceniu, czyli wypłaceniu pracownikowi wynagrodzenia po odliczeniu uprzednio obliczonej zaliczki (tzw. wynagrodzenie netto) – wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 1997 r., III KKN 204/97, niepubl., wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 sierpnia 1999 r., III KKN 434/97, Lex nr 38938, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2002 r., IV KKN 427/98, Lex nr 56067, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 sierpnia 2002 r., w sprawie IV KKN 426/98, Lex nr 55193. Wykładnia przeciwna prowadziłaby wbrew intencjom ustawodawcy do unikania odpowiedzialności przez osoby uchylające się od obowiązków płatnika. Znamię czynności wykonawczej przestępstwa skarbowego z art. 77 § 2 kks realizuje się przez niewpłacenie na rachunek właściwego urzędu skarbowego kwoty należnej od podatnika z tytułu jego zobowiązania podatkowego.

Zgodnie z art. 8 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2005 r., Nr 8, poz. 60 ze zm.) płatnikiem jest osoba fizyczna, osoba prawna lub jednostka organizacyjna niemająca osobowości prawnej, obowiązana na podstawie przepisów prawa podatkowego do obliczenia i pobrania od podatnika podatku i wpłacenia go we właściwym terminie organowi podatkowemu.

W przypadku podatku dochodowego od osób fizycznych płatnikami są między innymi zakłady pracy tj. osoby fizyczne, osoby prawne oraz jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej - od przychodów pracowników tych zakładów ze stosunku służbowego, stosunku pracy, pracy nakładczej lub spółdzielczego stosunku pracy, od zasiłków

pieniężnych z ubezpieczenia społecznego wypłacanych przez zakłady pracy. Są one obowiązane obliczać i pobierać w ciągu roku zaliczki na podatek dochodowy od osób, które uzyskują od tych zakładów przychody (art. 31 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych Dz. U. z 2000 r., Nr 14, poz. 176 ze zm.). Ustawa zobowiązuje płatników do przekazywania kwoty pobranych zaliczek na podatek w terminie do dnia 20 miesiąca następującego po miesiącu, w którym pobrano zaliczki na rachunek właściwego urzędu skarbowego (art. 38 ww. ustawy), przesyłając jednocześnie odpowiednią deklarację. Jak wynika ponad wszelką wątpliwość w realiach niniejszej sprawy płatnikiem w zakresie ww. podatku od osób fizycznych jest (...) Sp. z o.o. w S..

Bez znaczenia dla odpowiedzialności karnej płatnika jest, czy posiada on środki finansowe na odprowadzenie pobranego podatku dochodowego, na bieżącą produkcję, wypłatę wynagrodzenia dla pracowników czy też spłatę zobowiązań wobec kontrahentów (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2002 r., w sprawie IV KKN 427/98, opublikowany w zbiorze Lex pod nr 56067). Argumentem za przyjęciem takiego poglądu jest fakt, że pobrany podatek nie stanowi mienia, którym płatnik może swobodnie dysponować, płatnikowi nie wolno finansować z kwot należnych Skarbowi Państwa od podatnika swojej bieżącej działalności (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2001 r., w sprawie V KKN 394/98, opublikowane w zbiorze Lex pod nr 52017) a rolą płatnika jest jedynie przekazanie organowi podatkowemu cudzych (podatnika) pieniędzy niejako „w jego imieniu”. Reasumując, stwierdzić należy, że brak środków finansowych nie stanowi okoliczności, która zwalniałaby płatnika od obowiązku obliczenia, pobrania i odprowadzenia zaliczki na podatek dochodowy, niezależnie od przyczyn tego stanu. Jeżeli działalność prowadzona przez płatnika powoduje straty, jest nierentowna, to winien on rozważyć kwestię jej likwidacji zgodnie z obowiązującymi przepisami, a nie przenosić ryzyko jej prowadzenia na podatnika – w tym wypadku pracownika – oraz na Skarb Państwa. Tak więc J. W. (1), ponosiłby odpowiedzialność za nierozliczanie się reprezentowanej przez niego Spółki z właściwym urzędem skarbowym, niezależnie od tego, czy iż przyczyną takiego stanu rzeczy była trudna sytuacja finansowa prowadzonego przez niego przedsiębiorstwa. Mogłoby to mieć to co najwyżej wpływ na ocenę stopnia społecznej szkodliwości jego czynu.

Obliczanie, pobieranie i odprowadzanie zaliczek na podatek mieści się w zajmowaniu się sprawami gospodarczymi osoby prawnej jako podmiotu gospodarczego w rozumieniu art. 9 § 3 kks.

W tych okolicznościach sprawy Sąd doszedł do przekonania, że J. W. (1), będąc zobowiązany jako prezes jednoosobowego zarządu Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością (...) z siedzibą w S., do prowadzenia spraw gospodarczych, w szczególności finansowych ww. Spółki, pełniąc obowiązki płatnika podatku dochodowego od osób fizycznych, działając w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, nie wpłacał na rachunek (...) Urzędu Skarbowego w S., zaliczek na ww. podatek w łącznej kwocie 30.295 zł, pobranych od należności wypłaconych osobom fizycznym z tytułu wynagrodzeń ze stosunku pracy za miesiące od stycznia do listopada 2008 r., miesiące od stycznia do grudnia 2009 r., od stycznia do grudnia 2010 r. oraz od stycznia do marca, za maj oraz od lipca do grudnia 2011 r., w terminach do dnia 20 miesiąca następującego po miesiącu, w którym pobrano zaliczkę, naruszając tym samym obowiązek określony w art. 42 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, wypełniając tym samym znamiona czynu z art. 77 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 9 § 3 kks.

Działanie oskarżonego polegało na wielokrotnym realizowaniu znamion czynu zabronionego polegającego na nieodprowadzeniu pobranej zaliczki na podatek dochodowy na konto urzędu skarbowego, w odstępach miesięcznych i przy wykorzystaniu tej samej sposobności, co zdecydowało o przyjęciu konstrukcji czynu ciągłego, o którym mowa w art. 6 § 2 kks. Przepis ten w zakresie czynów zabronionych polegających na uszczupleniu lub narażeniu na uszczuplenie należności publicznoprawnej określa pojęcie „krótki odstępow czasu”, stanowiąc, że za krótki odstępow czasu uważa się okres do 6 miesięcy. W związku z istnieniem definicji tego pojęcia nie ulega wątpliwości, że zaniechania oskarżonego następowały w krótkich odstępach czasu. W świetle całokształtu materiału dowodowego w sprawie, a zwłaszcza w świetle zeznań A. K., jak również mając na uwadze zasady doświadczenia życiowego, Sąd doszedł do przekonania, że poszczególne zachowania oskarżonego, wyczerpujące znamiona czynu zabronionego, a składające się na czyn ciągły w rozumieniu art. 6 § 2 kks, były dokonane przy wykorzystaniu tej samej sposobności, to jest po tym, gdy wypłacone zostały pracownikom Spółki wynagrodzenia. Zdaniem Sądu oskarżony, przystępując do realizacji pierwszego, składającego się na ciągłość zachowania, czynił to w zamiarze obejmującym też dalsze

zachowania, objęte ciągłością. Dowodzi tego fakt, że oskarżony, będąc - jako prezes zarządu - zorientowany w sytuacji ekonomicznej spółki, świadomie zaniechał wpłat zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych na rachunek urzędu skarbowego, a pobrane/potrącone uprzednio środki od pracowników tytułem tych zaliczek mógł przeznaczać na inne cele związane z bieżącym funkcjonowaniem Spółki. Z pewnością, gdy po raz pierwszy w okresie objętym zarzutem nie wpłacił w terminie pobranych przez Spółkę zaliczek za styczeń 2008r., obejmował swoją świadomością, że taka sytuacja powtórzy się w kolejnych miesiącach, godząc się z tym stanem rzeczy.

W postępowaniu nie ujawniły się żadne okoliczności, które wyłączałyby bezprawność działania oskarżonego w zakresie tego czynu. Działanie oskarżonego należało uznać za umyślne, popełnione z zamiarem bezpośrednim.

Stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego Sąd ocenił jako znaczny. Przy ocenie tej Sąd kierował się z jednej strony okolicznością, iż godził on w instytucję płatnika, przewidzianą po to aby wyeliminować lub zmniejszyć proceder unikania opodatkowania, uszczuplenia lub zalegania z płatnością podatku, nadto zaś godził w prawidłowe funkcjonowanie systemu podatkowego poprzez uszczuplenie należności publicznoprawnej. Sąd wziął również pod uwagę rodzaj ciążącego na oskarżonym obowiązku, którego niedopełnienie wywołało uszczuplenie, stwierdzając, że był to obowiązek o charakterze podstawowym zarówno dla każdego podatnika podatku dochodowego od osób fizycznych, jak i dla płatnika tego podatku. Sąd uwzględnił również wysokość uszczuplonej należności podatkowej, to jest 30.295 złotych.

Przy miarkowaniu kary za to przestępstwo Sąd uwzględnił powyższy stopień społecznej szkodliwości oraz stopień winy oskarżonego. Na korzyść oskarżonego przemawiała jego dotychczasowa niekaralność oraz fakt, że jest osobą, której zachowanie do tej pory nie naruszało porządku prawnego, przynajmniej na terytorium RP.

Na niekorzyść oskarżonego z kolei Sąd poczytał niemałą wysokość uszczuplenia w zakresie zaliczek na podatek dochodowy, bo 30.295 złotych. Nadto na niekorzyść oskarżonego działa także okres zaniechania oskarżonego jako osoby odpowiedzialnej w Spółce za regulowanie należności publicznoprawnych, bo wynoszący około 4 lata, co pokazuje wysoce lekceważący stosunek oskarżonego do tych należności.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, iż zasadnym będzie wymierzenie oskarżonemu kary grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych. Zdaniem Sądu, jest to kara współmierna do stopnia zawinienia i adekwatna do rodzaju czynu i jego społecznej szkodliwości. Kara ta z pewnością spełni swoje zadanie – szczególnie będzie oddziaływać prewencyjnie w znaczeniu prewencji indywidualnej oraz ogólnej. Sąd przy tym ustalił wysokość poszczególnych stawek dziennych na kwotę 70 złotych, a więc na poziomie zbliżonym do dolnej granicy ustawowej, w związku z czym nie sposób stwierdzić, iż jest ona zbyt wygórowana w stosunku do możliwości finansowych oskarżonego, który jest osobą stosunkowo młodą i zdolną do pracy.

Jako, że oskarżony zaniechania w zakresie zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych dopuścił się w ramach (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S., a Spółka w związku z nieuregulowaniem tych należności poniosła korzyść majątkową w wysokości 30.295 zł stanowiącą wysokości niewpłaconych zaliczek, Sąd stosownie do art. 24 § 1 kks uczynił w całości odpowiedzialną tę Spółkę za orzeczoną wobec oskarżonego karę grzywny.

O kosztach postępowania orzeczono stosownie do art. 627 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks obciążając nimi oskarżonego, który jako osoba zdolna do pracy będzie w stanie je uregulować. Takie rozstrzygnięcie zgodne jest ponadto z ogólną zasadą orzekania o kosztach zależnie od wyniku postępowania.